

FORÅR

1	Vandring i skoven H.C. Andersen/ <i>Trad. langelandsk melodi</i>	03.08
2	Nu lyser løv i lunde Johannes Jørgensen/ <i>Carl Nielsen</i>	01.59
3	Det er i dag et vejr Ludvig Holstein/ <i>Poul Schierbeck</i>	01.59
4	Den blå anemone Kaj Munk/ <i>Egil Harder</i>	03.00
5	Den kedsom vinter Ambrosius Stub/ <i>Henrik Rung</i>	01.56
6	Vintergæk er brudt af mulden Johannes V. Jensen/ <i>Knud Jeppesen</i>	01.53
7	For alle de små blomster (Opvåvni) Mads Hansen/ <i>Hans Hansen</i>	01.50

SOMMER

8	Jeg ser de bøgelyse øer Laurits Christian Nielsen/ <i>Thorvald Aagaard</i>	02.01
9	En yndig og frydefuld sommertid (Kærlighedsrosen) <i>Trad. dansk folkevis</i> ..	03.30
10	Se dig ud en sommerdag Jeppe Aakjær/ <i>Carl Nielsen</i>	01.49
11	Nu går midsommer ind (Midsommersang) Leo Estvad/ <i>Svend S. Schultz</i>	02.40
12	Yndigt dufter Danmark Ulf Hoffmann/ <i>Svend S. Schultz</i>	03.01
13	Hvor smiler fager Johannes V. Jensen/ <i>Oluf Ring</i>	02.42
14	Hvor sødt i sommer-aftenstunden Adam Oehlenschläger/ <i>Carl Nielsen</i>	03.10
15	Danmark, nu blunder den lyse nat Thøger Larsen/ <i>Oluf Ring</i>	01.56
16	Stille, hjerte, sol går ned Jeppe Aakjær/ <i>Thomas Laub</i>	03.03

EFTERÅR

17	Det lysner over agres felt Ludvig Holstein/ <i>H. Balslev</i>	01.52
18	Det løvfald, som vi kom så altfor nær Frank Jæger/ <i>Tony Vejslev</i>	01.23
19	Septembers himmel er så blå Alex Garff/ <i>Otto Mortensen</i>	02.55
20	Blæsten går frisk over Limfjordens vande Erik Bertelsen/ <i>Povl Hamburger</i>	01.51
21	Sig nærmer tiden Steen Steensen Blicher/ <i>Oluf Ring</i>	02.20
22	Hvor klart dog stjernen ses i nat Poul la Cour/ <i>Povl Hamburger</i>	04.22

VINTER

23	Der er ingenting i verden så stille som sne (I) Helge Rode/ <i>Thomas Laub</i> ..	02.27
24	Vintertid Lisbet Torp/ <i>Kurt Larsen</i>	01.06
25	Spurven sidder stum bag kvist Jeppe Aakjær/ <i>Thorvald Aagaard</i>	02.27
26	Det er hvidt herude Steen Steensen Blicher/ <i>Thomas Laub</i>	02.33
27	Snefløkke kommer vrimlende Jeppe Aakjær/ <i>Thorvald Aagaard</i>	00.59
28	Der er ingenting i verden ... (II) Helge Rode/ <i>Povl Hamburger</i>	02.31

Total: 67.44

Made in Germany and distributed by

NGL Naxos Global Logistics GmbH

www.naxos.com

OUR Recordings

www.ourrecordings.com

ÅRSTIDERNE

28 Danske Sange

DR VokalEnsemblet · Dirigent Bo Holten

'Allerede i oldtiden', og dermed også i renaissance og senere, skildrede man menneskets aldre i form af årstiderne. Foråret var barndom og ungdom; sommer var den tidlige voksentid, højdepunktet af kraft og formåen; efteråret den begyndende gråning og aldring, og vinteren naturligvis alderdommens visnen og forfald. Sammenligningen er ligetil, det ville fx være svært at starte en årstids-cyklus med efteråret, fordi foråret nu engang er et smukt billede på livets genopståen og genopstandelse, også som begyndelse, er jo et markant symbol i den vestlige kultur.

Fra starten var denne CD også tænkt som en årstids-cyklus og den "rigtige" rækkefølge er selvfølgelig også fulgt her. Det danske klima er ekstremt årstidsbestemt og det er derfor ikke underligt at en mængde digtning skildrer landets og sjælens skiften i kontrast eller parallel til årstidernes vekslen. Meget af det bedste skildrer vort land i dets forskellige årtids-dragter og fra højskole-bevægelsens begyndelse i midten af 1800-tallet har Højskolesangbogen i høj grad været præget af årstidssange.

Men "Den Danske Sangskat" som vi forstår den idag, blev først for alvor fasttømt ved Thomas Laubs og Carl Niensens samarbejde i tiden omkring 1. Verdenskrig. Den 2. december 1914 skrev Thomas Laub til sin ven Carl Nielsen: "Hvad siger du om en samling på 10-12-14 danske viser, lavede af os to, 5-6-7 af hver. Det skulde være jævne viser, mit forbillede er Schultz' 'Lieder im Volkston' og Weyses 'Morgensange'. De skulle ikke henvende sig til et musikpublikum, men til almindelige danske mennesker. (—). De bør have en jævn udsættelse, ikke særlige klaverakkomp. Men selvfølgelig må de også kunne synges uden udsættelse."

På disse korte linier har vi simpelt hen næsten hele det æstetiske grundlag for den eksplosion af danske sange som skulle komme herefter.

I løbet af et par måneder havde de to komponister skrevet 10-12 sange hver og fået dem uropført og udgivet under titlen "En Snes danske Viser 1915". Andet bind kom, efter første binds tindrende succes, i 1917.

For Carl Nielsen blev dette et paradigme-skifte, for, modsat af hvad mange tror, havde vor national-komponist på dette tidspunkt stort set ingen enkle sange skrevet. Men fra hans 50. leveår begyndte han, Laub og deres kreds, at interessere sig voldsomt for den enkle sang-type.

Dette kulminerede i 1922 med udgivelsen af Folkehøjskolens Melodibog, redigeret af Thomas Laub, Carl Nielsen, Oluf Ring og Thorvald Aagaard.

Og disse 4 komponister står da også for halvdelen af de sange man kan høre på nærværende CD. Generationen efter, Nielsen-disciplene, Hamburger, Schierbeck, Jeppesen og Schultz, står for en stor del af resten, for jeg har valgt at lade denne CD dominere af denne traditions mest populære sange fra 1900-tallets første halvdel, og netop de sange som direkte har en årstids-tilknytning.

CD'en rummer hele to versioner af Helge Rodes skønne digt, 'Der er ingenting i Verden så stille som Sne'. Det skyldes at Laubs ikke så kendte melodi til denne tekst er mindst lige så god som Povl Hamburgers med rette elskede melodi. Jeg kunne ikke modstå fristelsen til at tage begge disse melodier med da de begge så rammende skildrer den fine vinterlige stemning.

CD'ens indledende sang hedder "Vandring i skoven", men for mange vil den være tilmed meget velkendt med en anden tekst: Forklaringen er den at HC Andersen holdt meget af folkevisen "I skovens dybe stille ro", måske især melodien, og derfor digtede han tre vers til denne melodi, og det er disse tre yndefulde vers man hører her. At Edvard Grieg så sidenhen komponerede en fin sang til samme tekst gjorde at den blev endnu mere kendt, – men her kommer den altså som vel HC Andersen havde tænkt sig.

I det omfang komponisterne selv har arrangeret sangene for kor har vi naturligvis brugt disse satser, men mange af sangene behøver et kor-arrangement for at kunne fungere i dette medium, – og her bevæger man sig som arrangør på en knivsæg: Arrangementet skal fremhæve tekstens og melodiens kvaliteter, vise stil-identifikation med originalen og samtidig må det ikke tiltrække sig for megen opmærksomhed. Mange arrangementer i vor tid forsøger, med veksle held, at forsyne sange fra denne tradition med stilfremmede, ofte musical-prægede, arrangementer...hmmm.

Bo Holten born 1948

Composer and conductor

9 operas, 5 concertos, 2 symphonies, various orchestral works and chamber music, film scores and about 35 works for choir a cappella, in all more than 100 works.

Founded Ars Nova Copenhagen in 1979 and directed this group for 17 years.

Founded Musica Ficta in 1996 and is still artistic director.

Conducts and records regularly with all the Danish Symphony Orchestras.

Principal Guest Conductor for the BBC Singers 1990-2006

Chief Conductor of Vlaams Radio Koor, Brussels 2008-2011.

Has recorded 79 CDs (Chandos, Naxos, Dacapo, Danacord etc.)

Has conducted c. 200 world premieres, and more than 1000 concerts and opera performances.

Arrangements:

Bo Holten, track 1-3, 5, 10, 14, 17-19, 21, 23, 25, 27

Henrik Metz, track 4

Hans Hansen, track 7

Jørgen Jersild, track 9

Finn Viderø, track 26

Foto: Agnete
Schlichtkrull

Denmark is unique in having an unusually rich heritage of national songs written roughly between 1830 and 1960. This is mostly due to its lack of natural folksongs, which for instance Norway and Sweden have aplenty, but also because Denmark suffered a series of military and other defeats in the 19th century which considerably diminished its size and power. A national feeling had to be supported and therefore national poems and melodies were written in great numbers.

The popularity of these songs was underlined by a national mobilisation of education amongst the entire populace, found in the concept of the "Højskole" where peasants and the poorly-educated could supplement their scant knowledge of....everything. In these schools the singing of such songs was an essential part of the education, and this in turn stimulated the production of new ones. In particular, the very thorough work of Thomas Laub and Carl Nielsen was extremely influential: they produced a multitude of new material during the First World War years, shaping and sharpening a way to write un sentimental, national songs. The publication of the melody-book of the Højskole-movement in 1922 triggered a flood of new songs, and a completely new and unique tradition was reborn, and continued. This tradition, loved and known by almost all Danes, was severely challenged during the 1970s, especially by the international pop repertoire, but many of the traditional songs do still survive, and it is a selection of these you hear on this CD, most of which come from the first half of the 20th century.

Bo Holten

The Danish Song Treasury

The songs recorded on this CD embody the soul of Danish national feeling and are mostly connected to nature, describing a joy in and devotion to the beauty of the Danish landscape and the richness of its natural world. The passing of the seasons is very noticeable in Denmark and this annual cycle of the turning year can be clearly heard in these songs.

The illustrations are taken from *Flora Danica* – the comprehensive Danish botanical atlas begun in 1763 and completed 123 years later, and whose drawings also represent a Nordic aesthetic of simplicity and humility.

Sopran

Jihye Kim
Malene Nordtorp
Nina Fischer
Klaudia Kidon
Astrid Kastensson Navarro-Alonso

Alt

Rikke Lender
Hanna-Maria Strand
Linnéa Lomholt
Tobias Nilsson

Tenor

Emil Lykke
Adam Riis
Rasmus Gravers Nielsen
Lars Pedersen

Bas

Torsten Nielsen
Hans-Henrik Raaholt
Johan Karlström
Jakob Soelberg Miskow
Asger Lyng Petersen
Emil Ritter

Foto: Agnete Schlichtkrull

DR VokalEnsemblet

DR VokalEnsemblet kunne i 2017 fejre 10-års jubilæum som DR's professionelle kammerkor. Koret består af 18 klassiske sangere, som alle kan optræde solistisk. "Samtlige sangere i DR VokalEnsemblet gløder – både hver for sig og sammen," som en anmelder har formuleret det.

DR VokalEnsemblet præsenterer kormusik i alle former – fra middelaldermusik over barok og romantik til danske sange og helt nyskrevne værker. Mange store danske og europæiske komponister har skrevet kormusik specielt til DR VokalEnsemblet, som er internationalt anerkendt for sin rene, nordiske klang.

I sommeren 2017 var ensemblet på en stor koncertturné til Kina, hvor de optrådte for fulde huse i fem af landets vigtigste koncertsale, og flere af korets 10 CD-indspilninger har modtaget internationale priser og udmærkelser, bl.a. den prestigefulde franske kritikerpris Diapason d'Or de l'Année, den tyske ECHO Award og to amerikanske GRAMMY®-nomineringer.

En af DR VokalEnsemblets vigtige opgaver er at bringe den levende kormusik ud i alle dele af Danmark. Ensemblet synger hver sæson koncerter i en række små og store danske kirker, og sangerne deltager også i workshops og koncerter med lokale amatørkor. Når DR VokalEnsemblet rejser ud i landet, er det med ønsket om at nå så bredt et publikum som muligt – ligesom alle danskere kan se med, når koret optræder i det daglige indslag Dagens Sang på DR K og programserien Før Søndagen på DR 1.

www.drvoalensemblet.dk

The Danish National Vocal Ensemble

The Danish National Vocal Ensemble is the elite choir of the Danish Broadcasting Corporation (DR). The ensemble is internationally known for its pure, transparent Nordic sound – and at the same time each of the 18 singers is a professional soloist with a strong personal mode of expression. Since 2014, the principal conductor of the ensemble has been Marcus Creed.

The Danish National Vocal Ensemble performs the whole spectrum of choral repertoire – from Medieval and Renaissance music, through Romantic classics, to brand new works by young composing talents. Several Nordic composers have written works specifically for the Danish National Vocal Ensemble, including Per Nørgård and Svend-David Sandström.

Each season the Danish National Vocal Ensemble appears in its own series of a cappella concerts as well as with the Danish National Symphony Orchestra. The choir also performs with period instrument ensembles such as Concerto Copenhagen, and symphony orchestras from Nordic and other European countries.

*The Danish National Vocal Ensemble has recorded a long succession of acclaimed CDs. In 2012, they received two Grammy nominations and the prestigious German ECHO Award for the CD *The Nightingale*, recorded with recorder virtuoso Michala Petri. Other prizewinning recordings include Messiaen's choral works which won the Diapason d'Or de l'Année in 2016 and the Danish Radio P2 Prize 2016.*

To access English translations, please visit
www.ourrecordings.com and click on "Årstiderne"

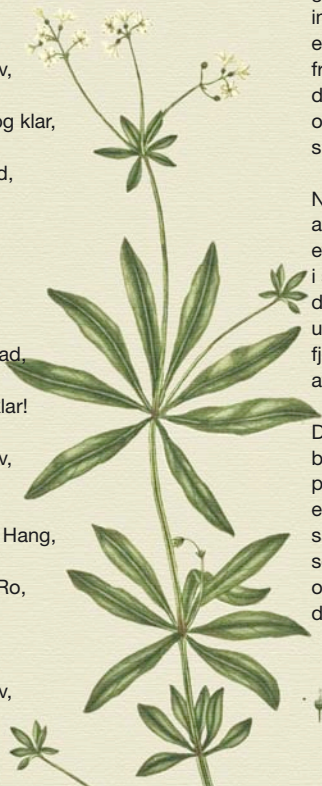
FORÅR

1 Vandring i skoven

Min søde Brud, min unge Viv,
Min Kjærlighed, mit Liv!
Kom, Maanen skinner stor og klar,
En Stilhed Natten har,
En Deilighed, en Eensomhed,
Min søde Brud, kom med!
I Bøgeskoven gaae vi To,
Der, hvor Skovmærker groe.

I denne lyse, tause Nat,
Hos Dig, min Verdens Skat,
Jeg er saa glad, saa salig glad,
Dufft friske Bøgeblad!
Syng Nattergal! lys Maane klar!
Jeg her al Rigdom har:
Min søde Brud, min unge Viv,
Min Kjærlighed, mit Liv!

Du er saa frisk som Bøgens Hang,
Som Nattergalens Sang,
Saa dyb som Nattens stille Ro,
Her hvor Skovmærker groe,
Hvor maleriske Bøge staae
Og vi ved Maan'skin gaae!
Min søde Brud, min unge Viv,
Min Kjærlighed, mit Liv!

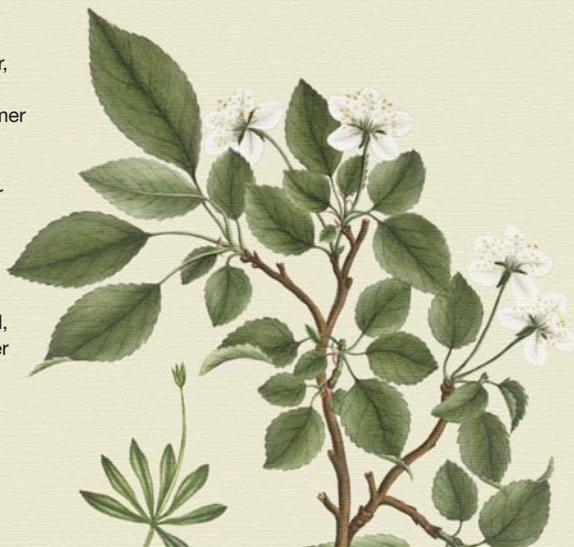
2 Nu lyser løv i lunde

Ny lyser løv i lunde,
grønt ligger Danmarks land
imellem blanke sunde,
et skjold med sølver rand;
frugt blomsters hvide pletter
det rige, grønne felt,
og højt de lyse nætter
slår ud sit sommertelt.

Nu løses fugletunger
af vinterdødens band,
et solskinskor de sjunger
i skovens frie land;
de kalder os, de stemmer,
ud fra vort hverdagsbur,
fjernt fra dets fangetremmer
at finde dig, natur!

Den frihed, som vi savner
bag byens mur og tag,
på åben mark vi favner
en solglad junidag;
så skære er dens kinder
som æbleblomstens blad,
og om dens hår sig vinder
dugdråbers perlerad.

Du lyse, friske sommer!
vor friheds unge brud,
fra støv og støj vi kommer
til fred og stilhed ud.
Vort liv til lyst du vende
på dagens solskinsfelt,
og over os du spænde
de lyse nætters telt!

3 Det er i dag et vejr

Det er i dag et vejr, et solskinsvejr!
O søde vår, så er du atter nær!
Nu vil jeg glemme rent, at det var vinter,
nu vil jeg gå og købe hyacinter
og bringe dem til én, som jeg har kær.

Hun købte af de hvide og de blå
hun købte af de smukkeste, hun så.
Det er i dag et vejr! Og solen skinner!
Og om mig svæver lutter lyse minder,
dem ta'r jeg med til den, jeg tænker på.

Og de kom svævende i ring og rad.
Hun gik imellem dem og var så glad.
Det er i dag et solskin uden mage!
Og jeg har solskin nok til mange dage,
og jeg må kysse hvert et lille blad.

Hun kysede dem alle, hver især,
hun bragte dem til den, hun havde kær.
Min ven, her kommer jeg med hyacinter!
Min ven, nu glemmer vi, at det var vinter!
Det er i dag et vejr, et solskinsvejr!

4 Den blå anemone

Hvad var det dog der skete?

Mit vinterfrosne hjertes kvarts
må smelte ved at se det,
den første dag i marts.

Hvad gennembrød den sorte jord
og gav den med sit søblå flor
et stænk af himlens tone?

Den lille anemone,
jeg planted dér i fjor.

På Lolland jeg den hentede,
et kærtegn fra min fødeø.
Så gik jeg her og ventede
og tænkte: Den må dø;
den savner jo sit skovkvarter,
sin lune luft, sit fede ler;
i denne fjendske zone
forgår min anemone,
jeg ser den aldrig mer.

Nu står den der og nikker
så sejersæl i Jyllands grus
ukuelig og sikker
trods ensomhed og gus,
som om alverdens modgang her
har givet den et større værd,
en lille amazone
og dog min anemone
som søens bølge skær.

For denne rene farve
den er mig som en vårens dåb,
den la'r mig nyfødt arve
en evighed af håb.
Så bøjer jeg mig da mod jord
og stryger ømt dit silkeflor,
en flig af nådens trone.
Du lille anemone,
hvor er vor skaber stor!

5 Den kedsom vinter

Den kedsom vinter gik sin gang,
den dag så kort, den nat så lang
forandrer sig
så lempelig;
den barske vind, den mørke sky
må fly.

Man frygter ej, at sne og slud
skal møde dem, som vil gå ud:
thi lad os gå,
at skue på,
hvor smukt naturen sig betør
og ler.

Ak se, hvor pyntet solen går
med lange stråler i sit hår;
den varme krans
er rette krans
for alle ting, som nu må gry på ny.
Se fuglene i flokketal
i luftens vide sommersal;
her flyver en
jo med sin gren,
en anden sanker hår og strå
så små.

Ak, se et meget yndigt syn
på skovens grønne øjenbryn!
den høje top
skal klædes op,
og våren pynter bøgen ud
til brud.

Hist vogter hyrden kvæg og korn;
et hundebjæl, en lyd af horn
er alt hans spil;
men hør blot til,
hvor smukt den skov ham svare må,
derpå.

6 Vintergæk er brudt af mulden

Vintergæk er brudt af mulden,
brudt af mulden,
kækt erantis trodser kulden.
Spurven solforrykt i sind
tjipper i en nøgen lind.
Solet smiler husfacader
gennem lange, lyse gader.

Blussende som hyacinter,
hyacinter,
blide som den blide vinter
skolebørn fra skole går,
byens allerbedste vår.
Frisk som føl på eng, med bogen
under armen, hopper pogen.

Søster med en gylden fletning,
gylden fletning,
tankefuld forandrer retning,
med et stort og skyldfrit blik,
mod en fristende butik.
Hjem hun vanker, sval som vinden,
med en bismarcksklump i kinden.

Stoltelig vor lille broder,
lille broder,
går spadseretur med moder.
Benene er meget små,
han må trave mer end gå.
Tyk og tapper stumpen render,
krokusblå de søde hænder.

Noget summer – se en flyver!
se en flyver!
Over tårn og tind han klyver.
Sjælland ser han fra sin sky,
Sverrig, skibe, sund og by!
På en stråle sol vi ridder,
eja, nu og alle tider!

7 Opvåvni

(fo' ajle de små blomster)

Fo' ajle di små blomster dæ' dov æ' te' i år,
å fovle, de' æ' ette te' å se'e,
så fin å frisk å faver som bø'eskovti står,
dæ' te' har je' ajler før set le'e;
å hvo' je' ve'er ø'et hen, je' ser så sære tej,
de' løvter så fo'u'erle her e'e i mit sej.
Je' mærker i år,
i Danmark æ' de' vår,
de' løvter så fo'u'erle her e'e i mit sej;
naturen æ' fo'a're, e'er je' ha' vårren blej.

Om mo'eni da flø'er di fovle u' me' saj,
som om di fo' nattero vil' takke;
å går je' ner ve' bækki en avtenstun' igaj,
da æ' de', som bøljerne ku' snakke.
så hvisker de' så sælsom' i ellekrattets løv,
hver lille blomst hun nikker mildt å se'er te' mej "tøv",
Je' mærker i år,
i Danmark æ' de' vår, -
hver lille blomst hun nikker mildt å se'er te' mej "tøv";
naturen æ' fo'a're, e'er je' ha' vårren dov.

Å folkets lyv æ' heller knap, som de' plejer von,
de' sky'er blomst i mannen simpel hytte;
å vil I bare vente inå et lille ko'n,
så bliver bo'i la'ets bedste støtte.
Di gamle folkeviser, dæ' ha' lyd't ve' kamp å lej,
de' æ' som fovletoner, je' ka' høre på mi' vej.
Je' mærker i år,
i Danmark æ' de' vår, -
de' æ' som fovletoner, je' ka' høre på mi' vej;
de' hele æ' fo'a're, e'er å a' de' æ' mej.

SOMMER

8 Jeg ser de bøgelyse øer

Jeg ser de bøgelyse øer ud over havet spredt,
så skært og skønt i solen, som aldrig jeg har set.
Jeg ved det, som de ligger der, så er der kun så kort
fra grænse og til grænse. Men dette land er vort.

Jeg ser de slægter, som gik hen, mens hundredåret skred,
som vandt på Kongedybet, som under Dybbøl led;
de elsked ungt, de drømte langt, de så kun alt for kort,
men frem af dem stod folket. Og dette folk er vort.

Og derfor bøje vi vort sind, hvor vi i verden går,
med længsel mod de strømme, som disse kyster når;
og derfor samle vi hvert navn, som steg af folkets jord,
i dem vor fortid leved, af dem vor fremtid gror.

9 Kærlighedsrosen

(En yndig og frydefuld sommertid)

Solist: Malene Nordtorp, sopran

En yndig og frydefuld sommertid
i al sin herlighed,
den glæder og trøster så mangan en,
alt ved Guds kærlighed.
Den fører blomsterskaren frem,
og rosen rød så dejlig og sød,
den ser du da igen.

Blandt alle disse blomster ved jeg en,
en rose for dem alle,
udsprungen af en dejlig gren,
ud af en yndig stamme.
Vel er der mange smukke til,
men jeg for sandhed sige vil:
Han overgår dem alle.

Ja, jeg var nu så lykkelig,
jeg kunne rosen få!
Mit hjerte brænder ret inderlig
med længsels stor attrå.
Mit hjerte ler, hver gang jeg ham ser,
og det ud af stor kærlighed
la'r ikke ro mig få.

Går jeg om dagen ud eller ind,
ihvor det være må,
da er du stedse i mit sind,
om natten ligeså.
Og når jeg sover sødelig,
om dig jeg drømmer lykkelig,
ret som du hos mig var.

10 Se dig ud en sommerdag

Se dig ud en sommerdag,
når de bønder tromler:
Land æfor og by æbag,
lærkesang og humler,
byg i skred og bæer i blost,
barneleg om frønnet post;
rugens dræ med duft af most
i drift om brede gårde!

Danmark er et lidet land,
strakt fra nord til sønder,
har dog brød til alle mand,
købstadsfolk som bønder.
Rugen med det svulne knæ
vokser langt i bakkens læ;
humlekop og pæretræ
får sol mod hvide gavle.

Færgen med det brede bryst,
klædt i stål og plade,
pløjer vej fra kyst til kyst
over bælters flade.
Kobberspir og tag af tegl
ser sig selv i havets spejl;
langvejs ude hvide sejl
mod grønne øer bovner.

Toget stønner tungt af sted,
højt sig rugen løfter,
plagen står ved vangeled,
slår sig løs og snøfter.
Hyrden kobler sine kø'r,
aftensuk i siv og rør;
fra den åbne smededør
går lange skumrings-gnister.

Slider byen danske mand,
alt for stærkt din trøje,
tag et mål af Danmarks land
fra dets egne høje:
Synet – fjernt af banker lukt –
bliver frit mod bælt og bugt
stemningsfyldt som hejreflugt
om kvæld, når sol går under.

11 Midsommersang

Nu går midsommer ind i Danmarks stue,
under loftet hænger lærkers sang.
Her kan øjet søge fortrolig
mellem enge, fjord og vang.
Alt igen er nær i en sommers klær.

Over gulvet er bredt et solskinstæppe,
vævet af ranunklers gule flor.
Bakkebølger veksler med skove
og et stykke hedejord.
Alt hvad vi har lært er os dobbelt kært.

Smilets ynde og alvoren i sindet
Er en dyd, der regnes her omkring
Med et smil på læben kan siges
selv de alvorsfulde ting
Det forstår især vi der lever her.

Denne lyse og sommerlige stue
fyldt med kløverduft og strandens blæst.
Hører du en hvisken i løvet?
Elskov vær min sommergæst!
Latter her og der i det milde vejr.

12 Yndigt dufter Danmark

Yndigt dufter Danmark
i skærsommerluften,
mærk hvor lyset,
duften næsten hvisker: Tøv.
Hør, hvor drosler, stære nærmer sig det nære,
lykken ved at være,
skønt skærsommers løv
snart, for snart er støv
Støv og støv og støv!

Yndigt dufter Danmark
i skærsommernatten,
Drøm, at du er atten og har dugget hår.
Hyld langs alle veje, og en kåd skalmeye:
Ønsker du at eje
alt, for alt forgår –
i hvor mange år?
År og år og år.

Yndigt dufter Danmark
i skærsommerregnen,
find ved dagryr egnen i en em af vin!
Skjulte nattergale vakt af himmelsk dvale,
får dig tyst i tale:
Vil du være min?
Jeg er altid din.
Din og din og din.

13 Hvor smiler fager

Hvor smiler fager den danske kyst
og breder favnen, når solklar bølge.
Og sommerskyer og skib med lyst
står sundet ind i hinandens følge,
og Kronborg luder
ved Sjællands port
mod hvide skuder -
hvor lyst! hvor stort!

Mod søen stunded vor sjæl tilforn.
Men bølgen brød med en rost derude
som vindens rislen i Danmarks korn -
da vendte mangan på ny sin skude.
Den grønne ager
på Sjællands bryst!
hvor smiler fager
den danske kyst!

Den danske mark i en bølgen går
som åndedræt af en venlig kvinde.
Sødt gynger byggen sit silkehår,
og rugen ånder med sol i sinde,
og vinden iler
til hvedes bryst.
Hvor fager smiler
den danske kyst.

Der driver hødugt med krydret vind.
Igenem engen en å sig slynger.
Og lærken ringer skærsommer ind,
mens vilde blomster ved grøften gynger.
Gravhøje kroner
det grønne land.
Hvor skønt fortøner
sig sø og strand.

Alvorlig taler ved alfarvej
med grønsvær tækket de gamles grave.
Henfarne slægter - forglem dem ej!
i arv de gav dig en ædel gave.
Henfarne slægter
i landets marv
sig ej fornægter.
Bevar din arv.

14 Hvor sødt i sommer-aftenstunden

Hvor sødt i sommer-aftenstunden,
naar solen snart til hvile gaar,
og medens dybt i bøgelunden
de fromme nattergale slaar,
at høre harpens dumpe klang,
til en livsalig aftensang.

O grib nu i de stemte strænge!
Bryd, fromme sjæl! din snevre muur.
Indspær dog fuglen ej saa længe,
i det beklemte fangebuur!
Lad den i aftenrødens guld,
mod himlen flagre andagtsfuld.

Grib sødt i harpen, fromme pige!
Høit bæve lad dens rene klang.
Og syng, mens disse straalere vige,
den sidste, store aftensang,
som rørt vi sang for mangan ven,
som sjunges skal for os igjen:

Ja, bad mig da i dine flammer,
nedgangne sol! husval min barm
og tryk, til dødens lee mig rammer,
mig venligt i din varme arm!
Og i min afskedstime god
bestraal mig med dit purpurblod!

15 Danmark, nu blunder den lyse nat

Danmark, nu blunder den lyse nat
bag ved din seng, når du sover.
Gøgen kukker i skov og krat.
Vesterhavet og Kattegat
synger, imens det dugger,
sagte som sang ved vugger.

Danmark, du vågner med søer blå
mætte som moderøjne.
Alt, hvad i dine arme lå,
lader du solen skinne på
ser, hvor det yppigt glider,
frem af forgangne tider.

Lærker, som hopped af æg i vår
svinder i himlens stråler.
Tonerne ned med lyset går,
samme sang som i tusind år.
Lykken fra glemte gruber
klinger af unge struber.

Pigernes latter og lyse hår
leg, som får aldrig ende,
øjnene blå som vand i vår
mildt om et evigt Danmark spår
sol over grønne sletter
lykke og lyse nætter.

16 Stille, hjerte, sol går ned,

Stille, hjerte, sol går ned,
sol går ned bag heden,
dyr går hjem fra dagens béd,
storken står i reden.
Stille, stille hjerte, sol går ned.

Tavshed over hedesti
og langs veje krumme.
En forsinket humlebi
ene høres brumme.
Stille, stille hjerte, sol går ned.

Viben slår et enligt slag
over mosedammen,
før den under frytlens tag
folder vingen sammen.
Stille, stille hjerte, sol går ned.

Fjerne ruder østerpå
blusser op i gløden,
hededamme bittesmå
spejler aftenrøden.
Stille, stille hjerte, sol går ned.

EFTERÅR

17 Det lysner over agres felt

Det lysner over agres felt,
hvor sløve plovspand kravle,
det sortner over Store Bælt
med sol på kirkegavle.

Velkommen i vor grønsværsstol
blandt grøftens brombærranker!
O, det gør godt at slikke sol
igen på disse banker!

Vel rækker høstens solskin kort,
men rønnens bær står røde.
Alleens linde blegner bort,
men vildvinsranker gløde.

Vel! Ræk mig da, o efterår,
en gravesten, som smager
af bækken ved min faders gård
og mulden i hans ager.

Og bag mig, sol, og blød mig, regn
Jeg plukker mine nødder
og trasker langs et brombærhegn
med plovmuld under fødder.

Og det er al den jord, jeg har,
og alt, hvad jeg begærer.
Jeg håber, det går an, jeg ta'r,
hvad mine såler bærer.

18 Det løvfald, som vi kom så altfor nær

Det løvfald, som vi kom så altfor nær,
bedrog os med de ting, vi havde kær:
Den strenge, hvide sol. En sløret regn.
Et gult forundringssmil i Nyrup Hegn.

Hvor kom vi altfor nær på alle ting.
Det løvfald lod os se en sjælden ring:
Der stod en hest med samme hvide hår,
som vore arme unger engang får.

Din lille, varme hånd sad fast i min,
og der kom blæsten rendende med sin.
I vejens våde, blanke asfaltå
drev mange flere blade end vi så.

Esbønderup. Det hvide hospital.
En fjern og ukendt hanes søndagsgal.
Dit blik fik gule marker med sig hjem.
Nu ejer du en længsel efter dem.

19 Septembers himmel er så blå

Septembers himmel er så blå
dens skyer lyser hvide
og lydt vi hører lærken slå
som før ved forårstide.
Den unge rug af mulden gror
med grønne lyse klinger
men storken længst af lande fór
med sol på sine vinger.

Der er en søndagsstille ro
imellem træer og tage
en munter glæde ved at gro
som var det sommerdage.
Og koen rusker i sit græs
med saften om sin mule,
mens bonden kører hjem med læs,
der lyser solskinsgule.

Hver stubbet mark, vi stirrer på
står brun og gul og gylden,
og røn står rød og slåen blå
og purpursort står hylden.
Og georginer spraglet gror
blandt asters i vor have,
så rig er årets sidste flor:
oktobers offergave.

De røde æbler løsner let
fra træets trætte kviste.
Snart lysner kronens bladenet
og hvert et løv må briste.
Når aftensolen på sin flugt
bag sorte grene svinder
om årets sidste røde frugt
den tungt og mildt os minder.

At flyve som et forårsfrø
for sommerblomst at blive
er kun at visne for at dø
kan ingen frugt du give.
Hvis modenhedens milde magt
af livet selv du lærte
da slår bag falmet rosendragt
dit røde hybenhjerter.

20 Blæsten går frisk over Limfjordens vande

Blæsten går frisk over Limfjordens vande,
rusker dem op til vågen flugt,
jager dem mellem de favnede strande,
fylder med toner hver en bugt.
Og sømanden synger bag sit rat
på krydstogt fra Nordsø til Kattegat.

Dagen står høj over Limfjordens vande,
beredning og sund og krinklet vig!
Sallingland, Thyland og andre lande
hilser hverandre med mågeskrig.
Og bonden går på sin egen agerjord
med blikket forynget af luft og fjord.

Lyset slår blink over Limfjordens vande
tindrer og ler i et stridigt spil.
Bølgerne kaster med flammende brande
vikingedrømmenes hvide ild.
Og ungdommen føler fjordens magt,
en udve fjernt over verden strakt.

Længsel er saltet i Limfjordens vande
her fik jeg fartens glød på kind,
her blev med kølige stænk mod min pande
viet til uro mit sejlersind.
Ja, Limfjord, jeg elsker dit blå humør
i kuling fra Hals og til Harboør.

21 Sig nærmer tiden

Sig nærmer tiden, da jeg må væk,
jeg hører vinterens stemme;
thi også jeg er kun her på trækk
og haver andensteds hjemme.

Jeg vidste længe, jeg skal herfra;
det hjertet ikke betynger,
og derfor lige glad nu og da
på gennemrejsen jeg synger.

Jeg skulle sjunget lidt mer' måske -
måske vel også lidt bedre;
men mørke dage jeg måtte se,
og stormen rev mine fjedre.

Jeg ville gerne i Guds natur
med frihed spændt mine vinger,
men sidder fast i mit snævre bur,
det alle vegne mig tvinger.

Mig bæres for, som ret snart i kvæld
at gitterværket vil briste;
thi kvadre vil jeg et ømt farvel;
måske det bliver det sidste.

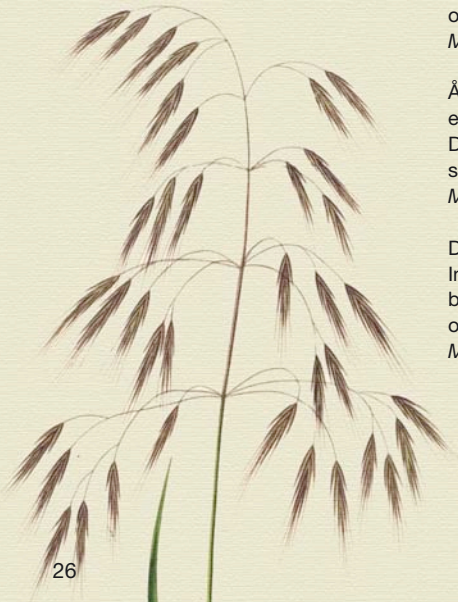

22 Hvor klart dog stjernen ses i nat

Hvor klart dog stjernen ses i nat,
skønt alt er lys og dug.

Ved rummets rat en sømand sat
i blege bølgevug.

*Mens kornet falder tæt og tyst
med stridigt blandet hår,
og Danmarks store, varme bryst
i ømme storme går.*

Det damper af den stille bugt,
fordybet i sit spejl.
Og dyndet lugt og lugt
af frugt samsmelter om et sejl.
Mens kornet falder ...

Et åndepust fra hjertets grund.
Og sønnen kæntrer ind.
En dvalestund med åben mund
og tungen i sin kind.
Mens kornet falder ...

Å, hviskestilhed! Barnets leg
er somrens eget løb.
Dets lille jeg, det rækker sig
som planten i sit svøb.
Mens kornet falder ...

Det gror og higer, hvor man ser.
Ind under tæppets flig,
bag fjer, i ler, hvor frøduen sner ...
og verden modnes rig.
Mens kornet falder ...

VINTER

23 Der er ingenting i verden ...

(I) Helge Rode/Thomas Laub

Der er ingenting i verden så stille som sne,
når den sagte gennem luften daler,
dæmper dine skridt,
tysser, tysser blidt
på de stemmer, som for højlydt taler.

Der er ingenting i verden af en renhed som sne,
svanedun fra himlens hvide vinger.
På din hånd et fnug
er som tåredug.
Hvide tanker tyst i dans sig svinger.

Der er ingenting i verden, der kan mildne som sne.
Tys, du lytter, til det tavse klinger.
O, så fin en klang,
sølverklokkesang
inderst inde i dit hjerte ringer.

24 Vintertid

Det var en morgen ved vintertid,
jeg vågned' op til en jord så hvid,
og luften mødte mig frisk og ren,
og der lå rimfrost på hver en gren.

Selv solen skinned' med gråhvidt skær
som et papirklip stod havens træ'r
og tørre kviste og vissent løv
var dækket fint af et snehvidt støv.

Jeg glemte måneders regn og slud
det var en glæde at komme ud
og glæden voksed' sig stærk og stor
mens jeg gik tur på den hårde jord.

25 Spurven sidder stum bag kvist

Solist: Malene Nordtorp, soprano

Spurven sidder stum bag kvist;
såmænd, om ej det fyger
Kålgårdspilen piber trist
for nordenblæstens byger
Lul-lul! rokken går
støt i moders stue,
og jo mere vinden slår,
des mer får arnen lue.

Far har røgtet kvæget ind
med halmen tættet karmen,
gnedet grisens blanke skind
at den må holde varmen
Lul-lul! rokken går
Far mod stuen stiler,
mor en bugt på tråden slår
ser op på far og smiler.

Mor kan næppe se sit spind
og næppe tråden mage;
hej, da bæres lyset ind
og stilles i sin stage.
Lul-lul! rokken går
tenens rappe vinge
over fyrrebjælken sår
en skok af skyggeringe.

Far ta'r ned så tung en bog
med Gud han hvisker sammen,
famler lidt ved spændets krog
og lukker med et: Amen!
Lul-lul! rokken går
ensomheden synger,
mulmet tæt om taget står
og sneen går i dynger.

Her ved moders gamle rok
hun lærte mig at stave.
syngte om "den hvide flok"
og "al hans nådegave"
Lul-lul! rokken står!
Med dens nyn og sange
vemodsfuld mod hjertet går,
når kvældene bli'r lange.

26 Det er hvidt herude

Det er hvidt herude:
kyndelmisse slår sin knude
overmåde hvas og hård
hvidt forneden, hvidt foroven,
pudret tykt står træ i skoven
som udi min abildgård.

Det er tyst herude:
kun med sagte pik på rude
melder sig den små musvit.
Der er ingen fugl, der synger;
finken kun på kvisten gynger,
ser sig om og hvipper lidt.

Det er koldt herude:
ravne skrige, ugler tude,
søge føde, søge læ.
Kragen spanker om med skaden
højt på rygningen af laden,
skeler til det tamme kræ.

Inderlig jeg længes
efter vår, men vintren strænges;
atter vinden om til nord!
Kom sydvest, som frosten tvinger!
Kom med dine tågevinger!
Kom og løs den bundne jord!

27 Sneflokke kommer vrimlende

Sneflokke kommer vrimlende,
hen over diger trimlende,
det knyger ud af himlene,
det sluger hegn og gård,
det ryger ind ad sprækkerne
til pølserne på rækkerne,
og fårene ved hækkerne
får blink i pelsens hår.

Og poplerne bag mønningen
de duver dybt i dønningen,
og over stakke-grønningen
omtrimler kær og neg,
det klapper én om ørene
fra portene til dørene,
bag hvilke de små Sørene'
har rustet sig til leg.

Og gammelmor i klokkerne
med huen og grålokkerne,
hun haler op i sokkerne
og ser forsagt derud,
for nu er kålen liggende,
og nu står tjørnen stikkende
og spider sne på piggene;
og nu kom Kjormes-knud!

28 Der er ingenting i verden ...

(II) Helge Rode/Povl Hamburger

Producer: Preben Iwan.

Technical assistants: Mikkel Nymand & Jesper Lund Enevoldsen

Edit, mix and mastering: Preben Iwan

Executive producer: Lars Hannibal

Chief Executive DR Orchestra and Choirs: Kim Bohr

Artistic Director DR VokalEnsemble: Michael Emery

Choir Manager: Peter G. Tönshoff

Liner notes: Bo Holten

Cover drawings: Flora Danica. *Art work/cover design:* CEZBP, OUR Recordings.

Recorded at Koncertkirken, Copenhagen, Denmark 22-24 February 2018,

in the DXD audio format (Digital eXtreme Definition, 352.8 kHz/32bit).

Pyramix DAW system with Horus preamps/converters and Tango Controller.

Monitored on B&W Nautilus Diamond speakers. Microphones: 3x DPA 4006-TL,

2x Neumann M149.

OUR Recordings Choral Releases with The Danish National Vocal Ensemble:

6.220671

The Secret Mass “The Secret Mass is the title... far too good to keep it to yourself.” BBC Radio 3, Recording of the Week, Andrew McGregor, 14 April, 2018.

“Homogeneity and precision, perfect intonation and razor-sharp articulation, cool bel canto, vigour and integrity.”

Valdemar Lønsted, Information DK, 17 April, 2018.

6.220612

L'amour et la foi / Messiaen

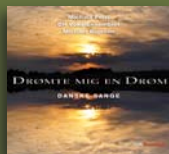
“They are musicians of exceptional ability and admirable commitment, who leave no doubt that we are hearing performances that will stand alongside or above any in the catalog”

David Vernier, Classical Today, 10/10.

Diapason D'or de l'année 2015. “Best Danish Release” Danish Music Award 2016.

6.220615

8.226907

6.220605

8.226906

Let the Angels Sing

“Of the countless Christmas Carols compilations coming out at Christmas, this is a considerable standout”

Sunday Times, UK December 2015.

Drømte mig en Drøm

Popular Danish Songs in new arrangements for recorder and choir by Michael Bojesen who also conducts.

Nominated 2014 for a Danish Music Award in category “Best Danish release”.

The Nightingale

ECHO Award winning and two Grammy Award nominations.

“I’m sure it’s happened to you, too! You put on a new CD,

and in less than twenty seconds you are completely blown

away by the overwhelming

sound and music, and suddenly

you are transported to a separate universe. Love at first hearing,

so to speak” March 2013

Heinz Brown, CD of the Week,

10/10/10 Klassik Heute.

Half Monk | Half Rascal / Poulenc

Gramophone Award nominated 2012

Danish Music Award nominated 2012

“This is a one-disc Poulenc compendium which no

Poulencophile should be without”

Marc Rochester, Gramophone June 2012.

ÅRSTIDERNE
28 Danske Sange

DR VokalEnsemblet · Dirigent Bo Holten

THE SEASONS
28 Danish Songs

DR VokalEnsemble · Bo Holten conductor

*Danish and English texts “side-by-side”
English translations by Cecilie Honoré Ruge*

OUR Recordings

www.ourrecordings.com

1 Vandring i skoven

Min søde Brud, min unge Viv,
Min Kjærlighed, mit Liv!
Kom, Maanen skinner stor og klar,
En Stilhed Natten har,
En Deilighed, en Eensomhed,
Min søde Brud, kom med!
I Bøgeskoven gaae vi To,
Der, hvor Skovmærker groe.

I denne lyse, tause Nat,
Hos Dig, min Verdens Skat,
Jeg er saa glad, saa salig glad.
Duft friske Bøgeblad!
Syng Nattergal! lys Maane klar!
Jeg her al Rigdom har:
Min søde Brud, min unge Viv,
Min Kjerlighed, mit Liv!

Du er saa frisk som Bøgens Hang,
Som Nattergalens Sang,
Saa dyb som Nattens stille Ro,
Her hvor Skovmærker groe,
Hvor maleriske Bøge staae
Og vi ved Maan'skin gaae!
Min søde Brud, min unge Viv,
Min Kjærlighed, mit Liv!

1 Wandring in the forest

My sweet bride, my young spouse,
my love, my life!
Come, the moon is shining big and bright,
the night holds a silence,
a loveliness, a solitude,
my sweet bride, come with me!
In the beech forest we'll walk, you and I,
where the woodruff grows.

In this bright, quiet night,
with you, the treasure of my world,
I am so happy, so serenely happy.
Smell the fresh beech leaf!
Sing nightingale! Moon, shine bright!
Here I have all riches:
my sweet bride, my young spouse,
my love, my life!

You are as fresh as the beech's leaves,
as the nightingale's song,
as deep as the quiet of the night,
here where the woodruff grows,
where picturesque beeches stand
and we by moonlight walk!
My sweet bride, my young spouse,
my love, my life!

2 Nu lyser løv i lunde

Ny lyser løv i lunde,
grønt ligger Danmarks land
imellem blanke sunde,
et skjold med sølver rand;
frugtblomsters hvide pletter
det rige, grønne felt,
og højt de lyse nætter
slår ud sit sommertelt.

Nu løses fugletunger
af vinterdødens band,
et solskinskor de sjunger
i skovens frie land;
de kalder os, de stemmer,
ud fra vort hverdagsbur,
fjernt fra dets fangetremmer
at finde dig, natur!

Den frihed, som vi savner
bag byens mur og tag,
på åben mark vi favner
en solglad junidag;
så skære er dens kinder
som æbleblomstens blad,
og om dens hår sig vinder
dugdråbers perlerad.

Du lyse, friske sommer!
vor friheds unge brud,
fra støv og støj vi kommer
til fred og stilhed ud.
Vort liv til lyst du vende
på dagens solskinsfelt,
og over os du spænde
de lyse nætters telt!

2 Now leaves are glowing in the groves

Now leaves are glowing in the groves,
green lies the land of Denmark
between shining straits,
a shield with a silver rim;
fruit blossom's white dots
the rich, green field,
and high above the bright night
unfolds her summer tent.

Now the birds' tongues are loosened
from the bonds of winter's death,
they sing a sunshine chorus
in the forests' free land;
they call us, those voices,
out of our everyday cage,
far from its prison bars
to find you, nature!

The freedom which we miss
behind city walls and roofs,
in open fields we embrace
a sun-blessed day in June;
its cheeks are as bright
as the apple blossom's leaf,
and around its hair winds
the dew drops' string of pearls

You bright, fresh summer!
Our freedom's young bride,
from dust and noise we come
to peace and quiet.
You turn our lives to pleasure
on the sunshine patch of day,
and above us you stretch
the bright night's tent!

3 Det er i dag et vejr

Det er i dag et vejr, et solskinsvejr!
O søde vår, så er du atter nær!
Nu vil jeg glemme rent, at det var vinter,
nu vil jeg gå og købe hyacinter
og bringe dem til én, som jeg har kær.

Hun købte af de hvide og de blå
hun købte af de smukkeste, hun så.
Det er i dag et vejr! Og solen skinner!
Og om mig svæver lutter lyse minder,
dem ta'r jeg med til den, jeg tænker på.

Og de kom svævende i ring og rad,
Hun gik imellem dem og var så glad.
Det er idag et solskin uden mage!
Og jeg har solskin nok til mange dage,
og jeg må kysse hvert et lille blad.

Hun kyssede dem alle, hver især,
hun bragte dem til den, hun havde kær.
Min ven, her kommer jeg med hyacinter!
Min ven, nu glemmer vi, at det var vinter!
Det er i dag et vejr, et solskinsvejr!

3 Such weather today

Such weather today, such sunny weather!
Oh sweet spring, you are near once more!
Now I will forget that it was winter,
now I will go and buy hyacinths
and bring them to the one I hold dear.

She bought from whites and blues
she bought from the prettiest ones she saw.
Such weather today! The sun is shining!
And around me nothing but bright memories,
I'll bring them to the one I'm thinking of.

And they came flowing, in a row,
She walked amongst them and was so happy.
Today such sunshine unparalleled!
and I have sunshine enough for many days,
and I must kiss each little leaf.

She kissed them all, one by one,
She brought them to the one she held dear.
My dear, here I am with hyacinths!
My dear, now we'll forget that it was winter!
Such weather today, such sunny weather!

4 Den blå anemone

Hvad var det dog der skete?
Mit vinterfrosne hjertes kvarts
må smelte ved at se det,
den første dag i marts.
Hvad gennembrød den sorte jord
og gav den med sit søblå flor
et stænk af himlens tone?
Den lille anemone,
Jeg planted dér i fjor.

På Lolland jeg den hentede,
et kærtegn fra min fødeø.
Så gik jeg her og ventede
og tænkte: Den må dø;
den savner jo sit skovkvarter,
sin lune luft, sit fede ler;
i denne fjendske zone
forgår min anemone,
jeg ser den aldrig mer.

Nu står den der og nikker
så seiersæl i Jyllands grus
ukuelig og sikker
trods ensomhed og gus,
som om alverdens modgang her
har givet den et større værd,
en lille amazone
og dog min anemone
som søens bølge skær.

For denne rene farve
den er mig som en vårens dåb,
den la'r mig nyfødt arve
en evighed af håb.
Så bøjer jeg mig da mod jord
og stryger ømt dit silkeflor,
en flig af nådens trone.
Du lille anemone,
hvor er vor skaber stor!

4 The blue anemone

What did just occur?
My winter-frozen heart's quartz
must melt just by seeing it,
the first day of March.
What broke through the black soil
and brought, with its silver-blue blooms
a splash of heaven's tints?
The little anemone,
I planted there last year.

On Lolland I picked it,
a caress from my birthplace.
Then I waited
and thought: it must die;
it misses its forest grounds,
its warm winds, its rich clay;
in this hostile zone
my anemone will perish,
I'll never see it again.

Now there it stands nodding
victorious in Jutland's gravel
unshakable and sure
despite solitude and sea mist,
as though all the world's adversity here
has given it greater worth,
a little amazon
and yet my anemone
shines like the lake's waves.

For this pure colour
is to me like a baptism of spring,
it lets me, like a newborn, inherit
an eternity of hope.
So I bow to the ground
and gently stroke your silver blooms,
a chipping from the throne of mercy.
You little anemone,
how great is our creator!

5 Den kedsom vinter

Den kedsom vinter gik sin gang,
den dag så kort, den nat så lang
forandrer sig så lempelig;
den barske vind, den mørke sky må fly.
Man frygter ej, at sne og slud
skal møde dem, som vil gå ud:
thi lad os gå,
at skue på,
hvor smukt naturen sig betør
og ler.

Ak se, hvor pyntet solen går
med lange stråler i sit hår;
den varme krans er rette krans
for alle ting, som nu må gry på ny.
Se fuglene i flokketal
i luftens vide sommersal;
her flyver en
jo med sin gren,
en anden sanker hår og strå
så små.

Ak, se et meget yndigt syn
på skovens grønne øjenbryn!
den høje top skal klædes op,
og våren pynter bøgen ud til brud.
Hist vogter hyrden kvæg og korn;
et hundebjæl, en lyd af horn
er alt hans spil;
men hør blot til,
hvor smukt den skov ham svare må, derpå.

5 The dull winter

The dull winter ran its course,
its days so short, its nights so long
change now so smoothly;
the harsh winds, the dark clouds must flee.
One fears not that snow or sleet
shall meet those who venture out:
so let us go,
and look upon,
how beautiful nature acts
and laughs.

Oh look, all dressed up the sun drifts
with long beams in its hair;
the warm halo is the right halo
for all things that now once more must grow.
See the flocks of birds
in the air's white summer hall;
there one flies
with its branch,
another gathers hair and straw
so small.

Oh, look at such pretty sight
on the forest's green eyebrows!
The tall treetop is to be dressed up,
and Spring decorates the beeches as a bride.
Somewhere the shepherd guards cattle and grain;
a dog's bark, a sounding horn
is all his game;
but listen now,
how beautifully the forest must answer him for it.

6 Vintergæk er brudt af mulden

Vintergæk er brudt af mulden,
brudt af mulden,
kækt erantis trodser kulden.
Spurven solforrykt i sind
tjipper i en nøgen lind.
Solet smiler husfacader
gennem lange, lyse gader.

Blussende som hyacinter,
hyacinter,
blide som den blide vinter
skolebørn fra skole går,
byens allerbedste vår.
Frisk som føl på eng, med bogen
under armen, hopper pogen.

Søster med en gylden fletning,
gylden fletning,
tankefuld forandrer retning,
med et stort og skyldfrit blik,
mod en fristende butik.
Hjem hun vanker, sval som vinden,
med en bismarcksklump i kinden.

Stoltelig vor lille broder,
lille broder,
går spadseretur med moder.
Benene er meget små,
han må trave mer end gå.
Tyk og tapper stumpen render,
krokusblå de søde hænder.

Noget summer – se en flyver!
se en Flyver!
Over tårn og tind han klyver.
Sjælland ser han fra sin sky,
Sverrig, skibe, sund og by!
På en stråle sol vi ridder,
eja, nu og alle tider!

6 Snowdrops have broken through the soil

Snowdrops have broken through the soil,
through the soil,
boldly the winter aconite defies the cold.
The sparrow's mind daft from the sun
sings in the bare linden tree.
Sunlit house-fronts smile
Through long, bright streets.

Flushed as the hyacinths,
hyacinths,
soft as the gentle winter
schoolchildren walk from school,
the town's very best spring.
Fresh as foals in a meadow, with books
under arm, the kids skip around.

A sister with a golden braid,
golden braid,
thoughtfully changes direction,
with bright and innocent gaze,
towards a tempting shop.
Home she wanders, cool as the breeze,
With a boiled sweet in her cheek.

Proudly, our little brother,
little brother,
takes a walk with mother.
The legs are very short,
he must run more than walk.
Chubby and brave the little one runs,
crocus-blue the dear little hands.

Something buzzes – look, a plane!
Look, a plane!
Over towers and spires he sails.
Zealand he sees from his cloud,
Sweden, ships, Sound and town!
On a sunbeam we ride,
Yes, now and evermore.

7 Opvåvni (fo' ajle de små blomster)

Fo' ajle di små blomster dæ' dov æ' te' i år,
å fovle, de' æ' ette te' å se'e,
så fin å frisk å faver som bø'eskovi står,
dæ' te' har je' ajler før set le'e;
å hvo' je' ve'er ø'et hen, je' ser så sære tej,
de' løvter så fo'u'erle her e'e i mit sej.
Je' mærker i år,
i Danmark æ' de' vår,
de' løvter så fo'u'erle her e'e i mit sej;
naturen æ' fo'a're, e'er je' ha' vårren blej.

Om mo'eni da flø'er di fovle u' me' saj,
som om di fo' nattero vil' takke;
å går je' ner ve' bækki en avtenstun' igaj,
da æ' de', som bøljerne ku' snake,
så hvisker de' så sælsom' i ellekrattets løv,
hver lille blomst hun nikker mildt å se'er te' mej
"tøv",
Je' mærker i år,
i Danmark æ' de' vår,
hver lille blomst hun nikker mildt å se'er te' mej
"tøv";
naturen æ' fo'a're, e'er je' ha' vårren døv.

Å folkets lyv æ' heller knap, som de' plejer von,
de' sky'er blomst i mannen simpel hytte;
å vil I bare vente inå et lille ko'n,
så bliver bo'i la'ets bedste støtte.
Di gamle folkeviser, dæ' ha' lydt ve' kamp å lej,
de' æ' som fovletoner, je' ka' høre på mi' vej.
Je' mærker i år,
i Danmark æ' de' vår,
de' æ' som fovletoner, je' ka' høre på mi' vej;
de' hele æ' fo'a're, e'er å a' de' æ' mej!

(Written in a Danish dialect)

7 Awakening (for all the little flowers)

For all the little flowers that exist this year,
and the birds, it is impossible to say,
so fine, fresh and beautiful the beech forest stands,
It's like nothing I've ever seen before;
and wherever I turn my eye, I see such strange things,
it lifts so wondrously, within in my soul.
I feel it in the year,
in Denmark it is spring,
it lifts so wondrously, within in my soul;
nature has changed, or I must have been blind.

In the morning the birds fly out with song,
as if in thanks for the quiet night;
and if I pass the brook once at eventime,
it is as though the waves could talk,
it whispers so strangely in the alder thickets,
each little flower nods mildly and says to me
"hold on",
I feel it in the year,
in Denmark it is spring,
each little flower nods mildly and says to me:
"hold on",
nature has changed, or I must have been deaf.

And folks' lives are not quite as before,
flowers are blooming in many a simple cottage;
and if you can wait, just a little moment,
then the farmer will be the country's best support.
The old songs, that sounded in war and at play,
are like the birdsong, I can hear on my way.
I feel it in the year,
in Denmark it is spring,
it is like birdsong, I can hear on my way.
everything has changed, or maybe it is me!

8 Jeg ser de bøgelyse øer

Jeg ser de bøgelyse øer ud over havet spredt,
så skært og skønt i solen, som aldrig jeg har set.

Jeg ved det, som de ligger der, så er der kun så kort
fra grænse og til grænse. Men dette land er vort.

Jeg ser de slægter, som gik hen, mens hundredåret
skred,
som vandt på Kongedybet, som under Dybbøl led;
de elsked ungt, de drømte langt, de så kun alt for
kort,
men frem af dem stod folket. Og dette folk er vort.

Og derfor bøje vi vort sind, hvor vi i verden går,
med længsel mod de strømme, som disse kyster
når;

og derfor samle vi hvert navn, som steg af folkets
jord,
i dem vor fortid leved, af dem vor fremtid gror.

8 I see the beech-bright islands

I see the beech-bright islands spread across the sea,
so bright and wonderful in the sun, like nothing I
have ever seen.

I know, as they lie there, it isn't very far
from border to border. But this country is ours.

I see the generations that passed, as the centuries
went by,
who won at Kongedybet, who suffered at Dybbøl;
they loved young, they dreamt far, they saw only too
close,
but from them rose the people. And these people are
ours.

And therefore we bend our minds, where ever we
are in the world,
with longing towards the streams that reach these
shores;

and therefore we gather every name, risen from the
peoples' earth,
in them lived our past, from them our future grows.

**9 Kærlighedsrosen
(en yndig og frydefuld sommertid)**

En yndig og frydefuld sommertid
i al sin herlighed,
den glæder og trøster så mangen en,
alt ved Guds kærlighed.
Den fører blomsterskaren frem,
og rosen rød så dejlig og sød,
den ser du da igen.

Blandt alle disse blommer ved jeg en,
en rose for dem alle,
udsprungen af en dejlig gren,
ud af en yndig stamme.
Vel er der mange smukke til,
men jeg for sandhed sige vil:
Han overgår dem alle.

Ja, jeg var nu så lykkelig,
jeg kunne rosen få!
Mit hjerte brænder ret inderlig
med længsels stor attrå.
Mit hjerte ler, hver gang jeg ham ser,
og det ud af stor kærlighed
la'r ikke ro mig få.

Går jeg om dagen ud eller ind,
i hvor det være må,
da er du stedse i mit sind,
om natten ligeså.
Og når jeg sover sødelig,
om dig jeg drømmer lykkelig,
ret som du hos mig var.

**9 The rose of love
(a lovely and joyous summertime)**

A lovely and joyous summertime
in all its glory,
it gladdens and comforts so many,
all by the love of God.
It brings forth the throng of flowers,
and the red rose, so lovely and sweet,
you'll surely see again.

Amongst all these flowers, I know of one,
one rose for them all,
blooming from a lovely branch,
from a wonderful trunk.
Surely, there are many who are beautiful,
but truthfully I must say:
He surpasses them all.

Yes, I was now so happy,
I could have the rose!
My heart burns so sincerely
with great, great longing.
My heart laughs, everytime I see him,
and out of great love
it allows me no peace.

If through the day I go out or in,
wherever it may be,
you are always on my mind
at nighttime the same.
And when I sleep so sweetly,
I dream of you so happily,
just as though you were with me.

10 Se dig ud en sommerdag

Se dig ud en sommerdag,
når de bønder tromler:
Land æfor og by æbag,
lærkesang og humler,
byg i skred og bær i bløst,
barneleg om frønnen post;
rugens dræ med duft af most
i drift om brede gårde!

Danmark er et lidet land,
strakt fra nord til sønder,
har dog brød til alle mand,
købstadsfolk som bønder.
Rugen med det svulne knæ
vokser langt i bakkens læ;
humlekløster og pæretræ
får sol mod hvide gavle.

Færgen med det brede bryst,
klædt i stål og plade,
pløjer vej fra kyst til kyst
over bælters flade.
Kobberspir og tag af tegl
ser sig selv i havets spejl;
langvejs ude hvide sejle
mod grønne øer bovner.

Toget stønner tungt af sted,
højt sig rugen løfter,
plagen står ved vangeled,
slår sig løs og snøfter.
Hyrden kobler sine kø'r,
aftensuk i siv og rør;
fra den åbne smededør
går lange skumrings-gnister.

Slider byen danske mand,
alt for stærkt din trøje,
tag et mål af Danmarks land
fra dets egne høje:
Synet – fjernt af banker lukt –
bliver frit mod bælt og bugt
stemningsfyldt som hejreflugt
om kvæld, når sol går under.

10 Look around a summer's day

Look around a summer's day,
when the farmers are rolling:
country afore and town behind,
lark's song and hops,
barley in growth and berries in bloom,
children play around a weathered post;
dust from rye and scents of must
flow about the wide farms!

Denmark is a small country,
stretched from north to south,
still has bread enough for every man,
townsfolk and crofters.
The rye with its swollen knee
grows far in the lea of the hillside;
hopflower clusters and pear trees
get sun against white gables.

The broad-breasted ferry,
clad in steel and plate,
ploughs its way from coast to coast
over the ocean's surface.
Copper spires and brick roofs
see themselves in the ocean's mirror;
faraway white sails
bob to the green islands.

The train moans heavily on its way,
the rye raises itself high,
the foal by the fence,
wrestles loose and neighs.
The shepherd gathers his cows,
evening sighs in rush and straw;
from the blacksmith's open door
long twilight-sparks stretch.

Dane, if the town rips
your shirt too much,
take the measure of your Danish land
from its own hills:
The vista – the distance filled with hilltops –
becomes open and free to sea and bay
as atmospheric as the heron's flight
in the evening, when the sun goes down.

11 Midsommersang

Nu går midsommer ind i Danmarks stue,
under loftet hænger lærkers sang.
Her kan øjet søge fortrolig
mellem enge, fjord og vang.
Alt igen er nær i en sommers klær.

Over gulvet er bredt et solskinstæppe,
vævet af ranunklers gule flor.
Bakkebølger veksler med skove
og et stykke hedejord.
Alt hvad vi har lært er os dobbelt kært.

Smilets ynde og alvoren i sindet
Er en dyd, der regnes her omkring.
Med et smil på læben kan siges
selv de alvorsfulde ting.
Det forstår især vi der lever her.

Denne lyse og sommerlige stue,
fyldt med kløverduft og strandens blæst.
Hører du en hvisken i løvet?
Elskov vær min sommergæst!
Latter her og der i det milde vejr.

11 Midsummer song

Now comes midsummer into Denmark's parlours,
under the ceiling the lark's song hangs.
Here the eye can confidently search
between meadow, fjord and field.
Everything again is near in summer's dress.

Over the floor is spread a carpet of sunshine,
woven from the buttercups' yellow flowers.
Wavy hillsides intertwine with forests
and a patch of heathland.
Everything we have learnt is twice as dear to us.

The grace of the smile and the gravity of the mind
is a virtue to be reckoned around here.
With a smile on your lips, you can say
even the most earnest thing.
We who live here understand this especially.

This light and summery parlour,
filled with clover scent and breeze from the beach.
Do you hear a whisper in the foliage?
Love be my summer guest!
Laughter here and there in this mild weather.

12 Yndigt dufter Danmark

Yndigt dufter Danmark
i skærsommerluften,
mærk hvor lyset,
duften næsten hvisker: Tøv!
Hør, hvor drosler, stærer nærmer sig det nære,
lykken ved at være,
skønt skærsommers løv
snart, for snart er støv.
Støv og støv og støv!

Yndigt dufter Danmark
i skærsommernatten.
Drøm, at du er atten og har dugget hår.
Hyld langs alle veje, og en kåd skalmeje:
Ønsker du at eje
alt, før alt forgår –
i hvor mange år?
År og år og år.

Yndigt dufter Danmark
i skærsommerregnen,
find ved daggry egnen i en em af vin!
Skjulte nattergale vakt af himmelsk dvale,
får dig tyst i tale:
Vil du være min?
Jeg er altid din.
Din og din o g din.

12 Lovely scents in Denmark

Lovely scents in Denmark
in the midsummer air,
mark how the light,
the scents, almost whisper: Wait!
Listen, how thrushes, starlings, approach close to
the joy of being,
although the midsummer foliage
soon, too soon, will be dust.
Dust, and dust, and dust!

Lovely scents in Denmark
in the midsummer night.
Dream that you are eighteen with dew in your hair.
Eldertrees along each road, and a coy shawm:
Do you wish to own
everything, before it all withers -
for how many years?
Years, and years, and years.

Lovely scents in Denmark
in the midsummer rain,
at dawn you find the pasture in a mist of wine!
Hidden nightingales awoken from heavenly rest,
their silence makes you speak:
Will you be mine?
I am always yours.
Yours, and yours, and yours.

13 Hvor smiler fager

Hvor smiler fager den danske kyst
og breder favnen, når solklar bølge.
Og sommerskyer og skib med lyst
står sundet ind i hinandens følge,
og Kronborg luder
ved Sjællands port
mod hvide skuder -
Hvor lyst! hvor stort!

Mod søen stunded vor sjæl tilforn.
Men bølgen brød med en røst derude
som vindens rislen i Danmarks korn -
da vendte mangen på ny sin skude.
Den grønne ager
på Sjællands bryst!
Hvor smiler fager
den danske kyst!

Den danske mark i en bølgen går
som åndedræt af en venlig kvinde.
Sødt gynger byggen sit silkehår,
og rugen ånder med sol i sinde,
og vinden iler
til hvedes bryst.
Hvor fager smiler
den danske kyst.

Der driver høduft med krydret vind.
Igennem engen en å sig slynger.
Og lærken ringer skærsommer ind,
mens vilde blomster ved grøften gynger.
Gravhøje kroner
det grønne land.
Hvor skønt fortøner
sig sø og strand.

Alvorlig taler ved alfarvej
med grønsvær tækket de gamles grave.
Henfarne slægter - forglem dem ej!
I arv de gav dig en ædel gave.
Henfarne slægter
i landets marv
sig ej fornægter.
Bevar din arv.

13 So beautifully smiles

So beautifully smiles the Danish coast
and spreads its arms, embracing the sunlit wave.
And summer clouds and joyful ships
follow each other in the Sound,
and Kronborg slants
by the port of Zealand
to white sailing ships -
How bright! How grand!

Our soul headed back towards the sea.
But the waves wrestled, with a voice
like the wind rippling in Denmark's grain -
and so, many turned their ships about again.
The green fields
on Zealand's breast!
How beautifully smiles
the Danish coast!

The Danish fields move in a wave
like the breathing of a kindly woman.
Sweetly the barley sways its silken hair,
and the rye breathes with sun in mind,
and the wind hurries
to the wheat's breast.
How beautifully smiles
the Danish coast.

Scent of hay drifts in the spicy wind.
A brook snakes through the field.
And the lark rings midsummer in,
while wild flowers sway in the ditch.
Burial mounds crown
the green land.
How beautifully fades
the sea and shore.

Earnestly speak by the beaten track
with greensward covered, the elders' graves.
The bygone blood lines – forget them not!
From them you inherited a noble gift.
Bygone blood lines
in the country's marrow
none can deny.
Preserve your inheritance.

14 Hvor sødt i Sommer Aftenstunden

Hvor sødt i Sommer-Aftenstunden,
Naar Solen snart til Hvile gaaer,
og medens dybt i Bøgelunden
De fromme Nattergale slaaer,
At høre Harpens dumpe Klang,
til en livsalig Aftensang.

O grib nu i de stemte Strænge!
Bryd, fromme Sjæl! din snevre Muur
Indspær dog Fuglen ej saa længe,
I det beklemte Fangebuur!
Lad den i Aftenrødens Guld,
Mod Himlen flagre andagtsfuld.

Grib sødt i Harpen, fromme Pige!
Høit bæve lad dens rene Klang.
Og syng, mens disse Straaler vige,
Den sidste, store Aftensang,
Som rørt vi sang for mangen Ven,
Som sjunges skal for os igjen:

Ja, bad mig da i dine Flamme,
Nedgangne Sol! husval min Barm
Og tryk, til Dødens Lee mig rammer,
Mig venligt i din varme Arm!
Og i min Afskedstime god
Bestraal mig med dit Purpurblod!

14 Sweetly in the Summer evening

How sweetly in the summer evening,
when the sun will soon go to rest,
and meanwhile deep in the beech groves
the pious nightingales chirp,
to hear the muted sound of the harp,
in a balmy evening song.

O seize those tuned strings!
Break, pious soul! From your narrow wall
do not constrain the bird for so long,
in that tight cage!
Let it, in the gold of sunset,
devotionally fly to the heavens.

Seize the harp sweetly, pious girl!
Let its clear sounds rise.
And sing, while these rays depart,
the last, great, evening song,
which, moved, we sang for many a friend,
which shall be sung for us again:

Then bathe me in your flames,
setting sun! Comfort my breast
and before death's scythe takes me,
hold me in your warm embrace!
And in my gentle parting hour
infuse me with your purple blood!

15 Danmark nu Blunder

Danmark, nu blunder den lyse nat
bag ved din seng, når du sover.
Gøgen kukker i skov og krat.
Vesterhavet og Kattegat
synger, imens det dugger,
sagte som sang ved vugger.

Danmark, du vågner med søer blå
mætte som moderøjne.
Alt, hvad i dine arme lå,
lader du solen skinne på,
ser, hvor det yppigt glider
frem af forgangne tider.

Lærker, som hopped af æg i vår
svinder i himlens stråler.
Tonerne ned med lyset går,
samme sang som i tusind år.
Lykken fra glemte gruber
klinger af unge struber.

Pigernes latter og lyse hår,
leg, som får aldrig ende,
øjnene blå som vand i vår
mildt om et evigt Danmark spår.
Sol over grønne sletter
lykke og lyse nætter.

15 Denmark now slumbers

Denmark now slumbers the light night
by your bed, while you sleep.
The cuckoo calls in forest and thicket.
North Sea and Kattegat
sing, while fog closes in,
softly like songs by the cradle.

Denmark you awaken with lakes blue
full like mothers' eyes.
Everything that was laid in your arms,
you let the sun shine upon,
look, how smoothly it glides
forward from past times.

Larks that sprang from eggs this spring
disappear into the heavens' rays.
The notes go down with the light,
the same song for a thousand years.
Joy from forgotten graves
rings from young throats.

The girls' laughter and blond hair,
games that never end,
blue eyes like water in Spring
speak mildly of an eternal Denmark.
Sun over green plains
joy and bright nights.

16 Stille, stille hjerte, sol går ned,

Stille, hjerte, sol går ned,
sol går bag heden,
dyr går hjem fra dagens béd,
storken står i reden.
Stille, stille hjerte, sol går ned.

Tavshed over hedesti
og langs veje krumme.
En forsinket humlebi
ene høres brumme.
Stille, stille hjerte, sol går ned.

Viben slår et enligt slag
over mosedammen,
før den under frytlens tag
folder vingen sammen.
Stille, stille hjerte, sol går ned.

Fjerne ruder østerpå
blusser op i gløden,
hededamme bittesmå
spejler aftenrøden.
Stille, stille hjerte, sol går ned.

16 Quiet, heart, sun goes down

Quiet, heart, sun goes down,
sun sets over the moor,
animals go home from today's pastures,
the stork is in the nest.
Quiet, quiet, heart, sun goes down.

Silence over the moor path
and along winding roads.
A late bumblebee
alone is heard humming.
Quiet, quiet, heart, sun goes down.

The lapwing flaps its wings once
above the marsh pond,
before under the roof of rushes
it folds its wings.
Quiet, quiet, heart, sun goes down.

Distant windows to the east
flare up in the gloaming,
tiny moor ponds
reflect the evening glow.
Quiet, quiet, heart, sun goes down.

17 Det lysner over agres felt

Det lysner over agres felt,
hvor sløve plovspænd kravle,
det sortner over Store Bælt
med sol på kirkegavle.

Velkommen i vor grønsværsstol
blandt grøftens brombærranker!
O, det gør godt at slikke sol
igen på disse banker!

Vel rækker høstens solskin kort,
men rønnens bær står røde.
Alleens linde blegner bort,
men vildvinsranker gløde.

Vel! Ræk mig da, o efterår,
en gravensten, som smager
af bækken ved min faders gård
og mulden i hans ager.

Og bag mig, sol, og blød mig, regn'.
Jeg plukker mine nødder
og trasker langs et brombær hegn
med plovmuld under fødder.

Og det er al den jord, jeg har,
og alt, hvad jeg begærer.
Jeg håber, det går an, jeg ta'r,
hvad mine såler bærer.

17 It lightens over arable land

It lightens over arable land,
where blunt plough-buckets crawl,
it darkens over the Great Belt
with sun on church gables.

Welcome to our greensward chair
amongst the ditch's blackberry vines!
O, it is good to soak up the sun
once more upon these banks!

Certainly, the harvest sun is brief,
but the rowan berries stand red.
The linden alleys wither away,
but virginia creepers glow.

So! Hand me, O Autumn,
an apple, that tastes
like the brook by my father's farm
and the soil in his arable land.

And bake me, sun, and soften me, rain.
I gather my nuts
and trudge along a blackberry fence
with ploughed soil under my feet.

And this is all the land I have,
and everything that I desire.
I hope that it is alright that I take with me
only what my soles can carry.

18 Det løvfald, som vi kom så altfor nær

Det løvfald, som vi kom så altfor nær,
bedrog os med de ting, vi havde kær:
Den strenge, hvide sol. En sløret regn.
Et gult forundringssmil i Nyrup Hegn.

Hvor kom vi altfor nær på alle ting?
Det løvfald lod os se en sjælden ring:
Der stod en hest med samme hvide hår,
som vore arme unger engang får.

Din lille, varme hånd sad fast i min,
og der kom blæsten rendende med sin.
I vejens våde, blanke asfaltå
drev mange flere blade end vi så.

Esbønderup. Det hvide hospital.
En fjern og ukendt hanes søndagsgal.
Dit blik fik gule marker med sig hjem.
Nu ejer du en længsel efter dem.

18 The leaf fall, that came much too close

The leaf fall that came much too close,
deceived us, with what we held dear:
the harsh, white sun. The foggy rain.
A yellow wondering smile in Nyrup Hegn.

Where did we come too close to all things?
The leaf fall allowed us to see a rare ring:
there stood a horse with white hair,
just like our poor children will have someday.

Your little, warm hand was held tight in mine,
and there the wind came blowing with his.
On the wet roads, shiny asphalt
drifted many more leaves than we saw.

Esbønderup. The white hospital.
A distant, unknown cockerel's crowing.
Your gaze brought yellow fields home with you.
Now you have a longing for them.

19 Septembers himmel er så blå

Septembers himmel er så blå
dens skyer lyser hvide
og lydt, vi hører lærken slå
som før ved forårstide.
Den unge rug af mulden gror
med grønne lyse klinger
men storken længst af lande fór
med sol på sine vinger.

Der er en søndagsstille ro
imellem træer og tage,
en munter glæde ved at gro
som var det sommerdage.
Og koen rusker i sit græs
med saften om sin mule,
mens bonden kører hjem med læs,
der lyser solskinsgule.

Hver stubbet mark, vi stirrer på
står brun og gul og gylden,
og røn står rød og slåen blå
og purpursort står hylden.
Og georginer spraglet gror
blandt asters i vor have,
så rig er årets sidste flør:
oktobers offergave.

De røde æbler løsner let
fra træets trætte kviste.
Snart lysner kronens bladenet
og hvert et løv må briste.
Når aftensolen på sin flugt
bag sorte grene svinder
om årets sidste røde frugt
den tungt og mildt os minder.

At flyve som et forårsfrø
for sommerblomst at blive
er kun at visne for at dø
kan ingen frugt du give.
Hvis modenhedens milde magt
af livet selv du lærte
da slår bag falmet rosendragt
dit røde hybenhjerter.

19 September's sky is so blue

September's sky is so blue
its clouds shine white
and listen, we hear the lark chirp
as before in Springtime.
The young rye grows from the soil
with bright green blades
but the stork fled long ago
with sun on its wings.

There is a Sunday-silent peace
amongst the trees and rooftops,
a cheerful joy in growing
as though it was summer days.
And the cow ruffles its grass
with the sap on its muzzle,
while the farmer drives home with loads,
that shine sunshine yellow.

Every stubbly field we look upon
lies brown and yellow and golden,
and the rowan stands red and the blackthorn blue
and burgundy-black stands the elder.
And dahlias grow speckled
amongst asters in our garden,
so rich is the year's last blooms:
October's oblation.

The red apples easily come loose
from the trees' weary branches.
Soon lightens the crown's web of greenery
and each leaf must burst.
When the evening sun, in its flight
fades behind black branches
of the last red fruit of the year
it profoundly and mildly reminds us.

To fly as a spring seed
to become summer flowers
is just to wither for to die
if you cannot bear fruits.
If maturity's mild power
from life itself you learned
then beats, behind faded rose attire,
your red rosehip's heart.

20 Blæsten går frisk

Blæsten går frisk over Limfjordens vande,
Rusker dem op til vågen flugt,
Jager dem mellem de favnede strande,
Fylder med toner hver en bugt.
Og sømanden synger bag sit rat
På krydstogt fra Nordsø til Kattegat.

Dagen står høj over Limfjordens vande,
Beredning og sundog krinklet vig!
Sallingland, Thyland og andre lande
Hilser hverandre med mågeskrig.
Og bonden går på sin egen agerjord
Med blikket forynget af luft og fjord.

Lyset slår blink over Limfjordens vande,
Tindrer og ler i et stridigt spil.
Bølgerne kaster med flammende brande
Vikingedrømmenes hvide ild.
Og ungdommen føler fjordens magt,
en udve fjernt over verden strakt.

Længsel er saltet i Limfjordens vande.
Her fik jeg fartens glød på kind,
Her blev med kølige stænk mod min pande
Viet til uro mit sejlensind.
Ja, Limfjord, jeg elsker dit blå humør
I kuling fra Hals og til Harboør.

20 The wind blows swiftly

The wind blows swiftly over the Limfjord's waters,
ruffles them up for awakened flight,
hunts them between the embracing beaches,
fills every bay with notes.
And the sailor sings behind his helm
On voyage from the North Sea to the Kattegat.

The day stands tall over the Limfjord's waters,
expanses and the Sound and twisted fjords!
Sallingland, Thyland and other lands
greet each other with seagulls' cries.
And the farmer walks his own arable lands
with gaze revived by air and fjord.

Light twinkles over the Limfjord's waters,
sparkles and laughs in a fighting game.
The waves throw, with flaming fires,
the Viking dreams' white fire.
And youth feels the rule of the fjord,
a longing for distance, stretched over the world.

Longing is salted with the Limfjord's waters.
Here I felt the sparks of speed on my cheeks,
here, with cool splashes on my forehead,
my seaman's mind was wed to unrest.
Yes, Limfjord I love your azure moods
in gales from Hals to Harboør.

21 Sig nærmer tiden

Sig nærmer tiden, da jeg må væk,
jeg hører vinterens stemme;
thi også jeg er kun her på træk,
og haver andensteds hjemme.

Jeg vidste længe, jeg skal herfra;
det hjertet ikke betynger,
og derfor lige glad nu og da
på gennemrejsen jeg synger.

Jeg skulle sjunget lidt mer' måske -
måske vel også lidt bedre;
men mørke dage jeg måtte se,
og stormen rev mine fjedre.

Jeg ville gerne i Guds natur
med frihed spændt mine vinger,
men sidder fast i mit snævre bur,
det alle vegne mig tvinger.

Mig bæres for, som ret snart i kvæld
at gitterværket vil briste;
thi kvidre vil jeg et ømt farvel;
måske det bliver det sidste.

21 Time is near

The time is near when I must depart,
I hear the voice of winter;
for I, too, am only passing through,
my home is somewhere else.

I long knew that I must leave;
it weighs not upon my heart,
and so, just as happy now and then,
along my journey I sing.

I should have sung more perhaps -
perhaps also somewhat better;
but dark days I had to see,
and the storm tore at my feathers.

I would like to have been in God's natural realm
freely spreading my wings,
but I am stuck fast in my small cage,
it constrains me everywhere.

I suspect, that soon tonight
the bars will burst;
then I will chirp a tender farewell;
perhaps it will be my last.

22 Hvor klart dog stjernen ses i nat

Hvor klart dog stjernen ses i nat,
skønt alt er lys og dug.

Ved rummets rat en sømand sat
i blege bølgevug.

*Mens kornet falder tæt og tyst
med stridigt blandet hår,
og Danmarks store, varme bryst
i ømme storme går.*

Det damper af den stille bugt,
fordybet i sit spejl.

Og dyndet lugt og lugt
af frugt samsmelter om et sejl.

Mens kornet falder...

Et åndepust fra hjertets grund.

Og søvnen kæntrer ind.

En dvalestund med åben mund
og tungen i sin kind.

Mens kornet falder...

Å, hviskestilhed! Barnets leg
er somrens eget løb.

Dets lille jeg, det rækker sig
som planten i sit svøb.

Mens kornet falder ...

Det gror og higer, hvor man ser.

Ind under tæppets flig,
bag fjer, i ler, hvor frødund sner
og verden modnes rig.

Mens kornet falder ...

22 How clear we see the star tonight

How clear we see the star tonight,
Though everything is light and mist.

By the wheel a sailor sat
In pale waves rocking.

*While the grain falls thick and silent
with untamed mixed hairs,
And Denmark's great, warm bosom
Sways in gentle storms.*

It steams out of the quiet bay,
immersed in its mirror.

And the silt mingles and smells
of fruit, around the reflected sail.

While the grain falls...

A breath from the bottom of the heart.

And sleep capsizes into him.

A sleepy moment, with open mouth
and tongue within cheek.

While the grain falls...

Oh, whispering silence! Child's play
is summer's own race.

Its little "I" withdraws
like the plant in its shroud.

While the grain falls...

It grows and strives, wherever you look.

Under the edge of the carpet,
behind feathers, in clay, where down of seed snows
and the world grows rich.

While the grain falls...

23 (+28) Der er ingenting i verden 1 + 2

Der er ingenting i verden så stille som sne,
når den sagte gennem luften daler,
dæmper dine skridt,
tysser, tysser blidt
på de stemmer, som for højlydt taler.

Der er ingenting i verden af en renhed som sne,
svanedun fra himlens hvide vinger.
På din hånd et fnug
er som tåredug.
Hvide tanker tyst i dans sig svinger.

Der er ingenting i verden, der kan mildne som sne.
Tys, du lytter, til det tavse klinger.
O, så fin en klang,
sølverklokkesang
inderst inde i dit hjerte ringer.

23 (+28) There is nothing in the world

There is nothing in the world as quiet as snow,
when it softly falls,
muffles your steps,
Hushes, hushes softly
on those voices that speak too loud.

There is nothing in the world as pure as snow,
swan's-down from heaven's white wings.
On your hand, a snowflake
is like a teardrop.
White thoughts swing in a quiet dance.

There is nothing in the world that can calm like snow.
Hush, listen, till the silence rings.
Oh, such a beautiful sound,
silver bells' song
deep within your heart rings.

24 Det var en morgen ved vintertid

Det var en morgen ved vintertid,
jeg vågned' op til en jord så hvid,
og luften mødte mig frisk og ren,
og der lå rimfrost på hver en gren.

Selv solen skinned' med gråhvidt skær
som et papirklip stod havens træ'r
og tørre kviste og vissent løv
var dækket fint af et snehvidt støv.

Jeg glemte måneders regn og slud,
det var en glæde at komme ud,
og glæden voksed' sig stærk og stor
mens jeg gik tur på den hårde jord.

24 It was a mornng in wintertime

It was a morning in wintertime,
I awoke to a place so white,
and the wind met me so fresh and clean,
and there was hoarfrost on every branch.

Even the sun shone with grey-white sheen
the garden's trees stood like paper clippings
and dry twigs and withered leaves
were beautifully bedecked with snow-white dust.

I forgot all the months of rain and sleet,
it was a joy to go outside,
and that joy grew big and strong
while I took a walk on the hard ground.

25 Spurven sidder stum bag kvist

Spurven sidder stum bag kvist;
såmænd, om ej det flyger
Kålgårdspilen piber trist
for nordenblæstens byger.
Lul-lul! rokken går,
støt i moders stue,
og jo mere vinden slår,
des mer får arnen lue.

Far har røgtet kvæget ind
med halmen tættet karmen,
gnedet grisens blanke skind
at den må holde varmen.
Lul-lul! rokken går.
Far mod stuen stiler,
mor en bugt på tråden slår
ser op på far og smiler.

Mor kan næppe se sit spind
og næppe tråden mage;
hej, da bæres lyset ind
og stilles i sin stage.
Lul-lul! rokken går,
tenens rappe vinge
over fyrrebjælken sår
en skok af skyggeringe.

Far ta'r ned så tung en bog
med Gud han hvisker sammen,
famler lidt ved spændets krog
og lukker med et : Amen!
Lul-lul! rokken går,
ensomheden synger,
mulmet tæt om taget står
og sneen går i dynger.

Her ved moders gamle rok
hun lærte mig at stave.
Synge om "den hvide flok"
og "al hans nådegave"
Lul-lul! rokken står!
Med dens nyn og sange
vemodsfuldt mod hjertet går,
når kvældene bli'r lange.

25 The sparrow sits mute behind the twig

The sparrow sits mute behind the twig;
even though the snow drifts
the old farm's willow moans sadly
from the northern winds' rainfall.
Lul-lul! The spinning wheel goes,
steadily in mother's parlour,
and the more the wind beats,
the more the fire burns.

Father has driven the cattle in
and sealed the pens with straw,
rubbed the pigs' shiny skin
so that it will keep warm.
Lul-lul! The spinning wheel goes.
Father heads to the parlour,
Mother ties her thread
looks at father and smiles.

Mother can barely see her yarn
and barely make the thread;
Hey, then the light is carried in
and put in its holder.
Lul-lul! The spinning wheel goes,
the spindle's quick wings
cast, over the pine-logs
a bunch of shadow-rings.

Father takes down a heavy book
and whispers with God,
fiddles with the buckle
and closes it with an: Amen!
Lul-lul! The spinning wheel goes,
solitude sings,
the gloom lies closely around the roof
and the snow falls in drifts.

Here at mother's old spinning wheel
she taught me how to spell.
To sing of "the white flock"
And "all his mercy"
Lul-lul! The spinning wheel stands!
With its hum and songs
the heart grows melancholy,
when the nights become long.

26 Det er hvidt herude

Det er hvidt herude:

kyndelmisse slår sin knude
overmåde hvas og hård
hvidt forneden, hvidt foroven,
pudret tykt står træ i skoven
som udi min abildgård.

Det er tyst herude:

kun med sagte pik på rude
melder sig den små musvit.
Der er ingen fugl, der synger;
finken kun på kvisten gynger,
ser sig om og hvipper lidt.

Det er koldt herude:

ravne skrige, ugler tude,
søge føde, søge læ.
Kragen spanker om med skaden
højt på rygningen af laden,
skeler til det tamme kræ.

Inderlig jeg længes

efter vår, men vintren strænges;
atter vinden om til nord!
Kom sydvest, som frosten tvinger!
Kom med dine tågevinger!
Kom og løs den bundne jord!

26 It is white out here

It is white out here:

Candlemas ties its knots
extremely sharp and tough
white below, and white above,
under thick powder stands the tree in the forest
just as in my orchard.

It is quiet out here:

only with soft little taps on the window
does the titmouse announce itself.
No bird is singing;
the finch just bobs on its branch,
looks around and chirps a little.

It is cold out here:

ravens screech, owls hoot,
seek food, seek shelter.
The crow wanders with the magpie
high on the barn's rooftop,
glances at the tame creatures.

Fervently I long

for Spring, but the winter hardens;
once more the wind comes from the north!
Come Southwesterly, that defies frost!
Come with your foggy wings!
Come and set free the tethered earth.

27 Sneflokke kommer vrimlende

Sneflokke kommer vrimlende,
hen over diger trimlende,
det knyger ud af himlene,
det sluger hegn og gård,
det ryger ind ad sprækkerne
til pølserne på rækkerne,
og fårene ved hækkerne
får blink i pelsens hår.

Og poplerne bag mønningen
de duver dybt i dønningen,
og over stakke-grønningen
omtrimler kær og neg,
det klapper én om ørene
fra portene til dørene,
bag hvilke de små Sørene'
har rustet sig til leg.

Og gammelmor i klokkerne
med huen og grålokkerne,
hun haler op i sokkerne
og ser forsagt derud,
for nu er kålen liggende,
og nu står tjørnen stikkende
og spidder sne på piggene;
og nu kom Kjørmes-knud!

27 Snowfall comes swarming

Snowfall comes swarming,
rolling over the dykes,
it tumbles from the sky,
it swallows fence and farm,
it flies through the cracks
to the sausages hanging in a row,
and the sheep by the hedges
get sparkling fleeces.

And the poplars behind the rooftops
are swaying from the snowfall,
and over the green stacks
straw and weeds fly and fall,
it blusters around you
from the gates to the doors
behind which the many little ones
have got ready to play.

And grandmother in her bell-robe
with cap and grey hair,
pulls up her socks
and looks out despondently,
for now the kale is ready,
and the hawthorn is prickly
and impales the snow on its spikes;
and now comes Candlemas!